

מיסגד איברהים

במרכז אלכסנדריה, מיסגד יפהפה בעל צריח גבוה ליד תחנת רמלה. בעת שצולמה תמונה זו שודרה ברמקולים, ממרומי הצריח, הדרשה המסורתית של יוס השישי.

העיר. אני מסתובב אחורה, מסתכל בבתים, הצמודים זה לזה, יפים מאד, מונחמים למדי. כל בית נבנה באבן בולטת. חזית צרה, קומות רבות. כל בית בסיגנון שונה. על המירפסות תלויה כביסה. ילדים משחקים ברחוב, בין שני תמרים גבוהים.

לפני הספירה, ומאז היא עיר ואם בים התיכון. במשך זמן רב התחרתה בהצלחה ברומא ובאיסטנבול. שלמה מאוהב במראה של סירות המת-נדנדות על המים, בגמל הישן, בתוך אי של אור-שמש, מול החוף המערבי של

מיסד מצריים החדשה בראשית המאה שעברה, רוכב לבוש גלאביה על סוס אציל בכיכר השיחור, ליד חשמלית רעועה. מוחמד עלי היה ראשון השושלת הארוכה שאחרון מלכיה היה פארוק, שהודח ב-1952.

מוחמד עלי

חוץ מאשר מפי עיתונאים ישראלים, כמו בן.

רק בחתימת

סאדאת

נ עזרים ליד תחנת רמלה (רמלה, "החולית", אינה מצוייה רק בישראל) ומיסגד יפהפה (ואיזה מיסגד אינו יפהפה? זוהי פיסגת התרבות הערבית, שהיא חלשה בכמה תחומים, אך מצטיינת באדריכלות מפוארת. התייך (מישראל) זהו מיסגד איברההים.

בעוד ששלמה מצלם, אני מסתובב בר חוב, מקליט את רשמי בטייפ. שני צעירי רים, חבושי כיפות הדומים בכל לבחוררי ישיבה של גוש-אמונים, שואלים מה זה הי מכשיר הזה. טייפ זעיר כזה עדיין לא נראה כאן. אני מסביר, ומגניב את התערה שאני ישראלי. רגע של תדחמה, אחר כך הברכה הרגילה: ברוך הבא, אנו מאשרים שאתה כאן.

אבל — כך נדמה לי — הם בכל זאת אינם יודעים בדיוק איך להתייחס לתופעה החריגה הזאת.

הדבר חוזר על עצמו בכיכר סעד זארג' לול, ליד הפסל של מיסד התנועה הלא-מית המצרית. יושבים על ספסל, מצטל-מים, מדברים עברית. סקרנים מתקרבים, שושים הכרה. ישראלים. האנשים הישרא-ליים הראשונים שהנוכחים ראו אותם בי עיניהם. הסקרנות גוברת על כל רגש אחר.

מן הצד המזרחי נראית אלכסנדריה הי מערבית כמו יפו מת-לאביב, אך פיעשרה. לשון היוצאת אל הים, ועליה מיסגד אבו אל-עבאס האגדתי, המיבצר הערבי העתיק, ובעיקר — ארמון ראסי-אליטין, מיבנה ארוך ושטוח, שממנו יצא פארוק אל גלותו.

הארמון שוכן על הים. מבקשים לצלם. קצין-מישטרה ענקי בא לקראתנו, שומע שאנחנו ישראלים, לוחץ את ידינו בחמי-מות, אך מכריז: אסור להיכנס. שום אדם, מילבד הנשיא בכבודו ובעצמו, אינו יכול לתתם על היתר להיכנס. כאן מארח הי נשיא את האורחים החשובים ביותר, נשי-אים ומלכים.

מצלמים את קייטביי, המיבצר הערבי הי ישן, ששמר פעם על המבואות לנמל. לפניו

תליאביב הגדולה

קסט קטן של חוף אכ-טנדריה מצולם מן הי קילומטרים, צמוד לשפתי

הים של העיר. המיפרץ הוא אחד מני רבים לאורך העיר. זוהי תמונה אופיינית של חוף אלכסנדריה, המזכירה במעט את הטיילת העלובה, להבדיל — של חוף תליאביב ואת רחוב הירקון.